

Uddrag af Lutzos 1: Mangharias Arving af Kirsten Bregnhoved

Lutzo er en tolvårig pige, der bor i Lilleskov sammen med sin Mor, Far og lillebroderen Artzo. Lilleskov ligger et stykke fra Alhamar, der er en af de større byer i landet Mangharia. I gamle tider var Alhamar hjemsted for Kongerne, der dengang styrede landet med klogskab og retfærdighed, men ufreden truede fra Landet Mod Vest. I deres forsøg på at skabe fred mellem de to riger forsvandt Kongerne, og siden faldt hele landet ned i armod. Da tyrannen Kaptajn Relog senere tog magten i begge riger, blev ondt værre, og ingen kan føle sig sikre længere. Krigen truer, og fattigdom og sygdom hærger landet. Her begynder Lutzos historie.

Kapitel 1: Ravgyldne øjne

Lutzo spærrede øjnene op og stirrede blindt ud i mørket med tilbageholdt åndedræt. Der var helt stille. Men så... *Kratsj-kratsj*, lød det igen. Lutzos hjerte bankede vildt i brystet. Hun havde allermost lyst til at krybe ned under det tynde tæppe for at gemme sig, men hun var som lammet og kunne ikke røre en muskel. Blev bare siddende, stiv som en statue. Lyttede. *Kratsj-kratsj*. Halsen snørede sig sammen. Hvad var det for en kradsende lyd, der vækkede hende hver eneste nat? Mørket var tæt – alt for tæt. Ikke én eneste lille månestråle trængte gennem de tykke skyer. Uanset, hvor meget hun anstrengte sig for at se, hjalp det ikke. Men der var nogen, der betragtede hende. Det var hun helt sikker på. Hun kunne mærke det, som en prikkende fornemmelse i huden. Hun gøs.

Den kradsende lyd forsvandt. Lutzo lyttede. Der var dødstille udenfor. En svag puslen lød fra etagen nedenunder, men det nok bare Far, der vendte sig i søvne. Eller også var Mor listet ud af den lune alkove for at kigge til den lille Artzo, der sov alene i alkoven ved siden af forældrenes. Der havde Lutzo sovet før i tiden, men nu havde hun sit eget lille kammer helt for sig selv, oppe på førstesalen. Efter Bedstemor var rejst.

Lutzo anstrengte sig for at lytte, men nu var der atter helt tyst i huset.

Stilheden var truende og mørk. Alle vidste jo, at Lilleskov var hjemsted for hvileløse ånder, dæmoner og alskens blodtørstige bæster, som man kun turde omtale med en forsigtig hvisken. Jo, Lutzo kendte skam alle historierne. Om ulyksalige gengangere, der aldrig kunne finde fred i døden og nu hjemsogte de levende ved midnatstide. Om fortabte sjæle, der hver nat skiftede skikkelse til umælende, ondsindede dyr. Om overnaturlige skabninger, der levede af menneskenes varme blod. Om udspekulerede nisser og trolde, der lystigt pinte og plagede fredelige forbipasserende på den mest grusomme vis. Og... og... alle de andre historier, der blev fortalt med bævende stemmer i barnekamre og krostuer over hele landet.

Lutzo krøb længere ned i sengen og trak tæppet op om sig, men lige med ét vågnede blæsten og sendte et hårdt vindpust mod den lille rude, så vinduet fløj op. Kulden krøb ind i værelset og op under hendes tynde tæppe. Hun rystede. Og det var ikke af kulde.

* * *

Gode tanker. Lutzo prøvede af al magt at tænke gode tanker for at jage frygten på flugt. Hun tænkte på, hvor hyggeligt huset var i dagtimerne. Hvordan hun nød den høje himmel, skoven, der begyndte lige ned for enden af haven og den fredelige ro, der omgav hende her i udkanten af Lilleskov. Der var et godt stykke ind til Alhamar med dens støjende marked og købmænd og kællinger, der råbte

op om frugt og grøntsager og nyslagtede kyllinger. Den eneste støj, der kunne forstyrre freden i Lutzos hus, var lillebror Artzo, der nok vidste at hyle op, hvis ikke han fik sin vilje. Og så den lavmælte summen af stemmer, der talte stille sammen i venteværelset til faderens konsultation, hvor Dr. Larghim hver dag modtog et mylder af mennesker, der opsøgte ham for råd, vejledning og mirakelkure.

Patienterne fejlede alt mellem himmel og jord. Nogle havde måske et mystisk udslæt, som let kunne behandles med mudderomslag, og andre havde simpelthen ondt i maven, så Dr. Larghim ordinerede faste og masser af kogt vand. Enkelte tilfælde var mere vanskelige og krævede behandling med komplicerede urteudtræk, som Doktoren tryllede frem fra sine krukker og skuffer. Endelig var der de mere overspændte patienter. Som f.eks. Fru Adamsen, der gang på gang dukkede op og hævdede, at enten hun selv eller hendes lille hytte nede ved floden var besat af dæmoner. Her måtte Dr. Larghim tage skrappere midler i brug, og Fru Adamsen forlod hver gang konsultationen belæst med magiske formularer, et udvalg af talismaner og en anbefaling til præsten i Alhamar, som jo i bund og grund havde langt mere forstand på både dæmoner og troldtøj, end den gode Dr. Larghim nogensinde ville få. Selv gik Doktoren aldrig i kirke, om end han stod på særdeles venskabelig fod med præsten.

Men Lutzos far var ingen kvaksalver, selvom han af og til kurerede de mere hysteriske tilfælde – som for eksempel Fru Adamsen – med talismaner og religiøse remser. Dr. Larghim kunne aldrig drømme om at tage sig betalt for disse ydelser. De var snarere et udslag af hans gode hjerte og stålsatte overbevisning om, at tro kunne flytte bjerge.

”Hvis Fru Adamsen tror på, at disse ting kan helbrede hende,” sagde han ofte til Lutzo og sendte hende et af disse brede, varme smil, som bare fik hende til at elske ham, ”så vil det med stor sandsynlighed også helbrede hende.” Og så blinkede han til hende og lod sine lange, slanke fingre glide gennem hendes viltre sorte hår, der som altid var en lille smule filtret. Lutzo smilede op til faderen uden at sige noget, mens hun tænkte på, at hans blide hånd var så stor, at den snildt kunne dække hele hendes hovedskal. Hun nød disse øjeblikke fuldt ud, for hun vidste, at hvert sekund kunne en ny patient banke på døren, og hun ville blive sendt ud af konsultationen. Så ville hun resten af dagen være henvist til resten af huset, som var moderens domæne. Ikke fordi der var noget i vejen med resten af huset, eller for så vidt med de huslige pligter, som Lutzos mor blidt, men bestemt pålagde hende.

Det var bare ikke helt så spændende som faderens konsultation og lægekunstens hemmeligheder. Lutzo syntes helt bestemt, at hun allerede havde et godt kendskab til medicin og helbredelse, selvom hun kun var tolv – snart tretten – år.

Heldigvis var Madam Larghim lige så klog og kærlig som sin mand, og hun lod ofte Lutzo begrave sig i faderens lægebøger og urtesamlinger, mens de fyldige, røde læber krusedes i et lille, kærligt smil, der nemt fandt vej til de store, brune øjne. Et lille suk undslap moderens læber, når hun selv overtog Lutzos pligter. Om aftenen, når natten lagde sig blidt over det lille hus, sagde hun ofte til sin mand: ”Du og lægekunsten har mere brug for Lutzo, end jeg har i min husholdning.”

”Men hun er en pige...” indvendte Dr. Larghim sommetider.

”Evner er evner,” sagde Madam Larghim, ”og pigen slægter din mor på.” Så lagde hun sin fine, lille hånd på sin husbonds glatbarberede kind, til de begge sov trygt.

På søndage, når det regnede, eller om aftenen, når Lutzto havde udført alle sine pligter i huset, gik hun ofte ind i konsultationen for at øve sig i urternes navne og miksturernes virkemåde. Hun vidste, at dette var den virkelige lægekunst. Det var dét, der havde givet hendes far det gode omdømme, som fik folk til at komme rejsende langvejs fra. Nogle kom til hest, andre til fods. De ville alle behandles af den dygtige læge fra Alhamar – og det var bestemt ikke for at få en talisman og en besværgelse. Det var på grund af urterne.

Så dygtig vil jeg også være engang, tænkte Lutzto og kneb beslutsomt de mørke øjne sammen, mens hun koncentrerede sig om at læse etiketterne på de talrige krukker med urter og medikamenter. Læse og lære – det havde hendes bedstemor altid indprentet hende.

Sammen med Doktorens omfattende bibliotek var krukkerne placeret i høje reoler, kunstfærdigt udført i mørkt træ med sindrige udskæringer. Reolerne fyldte næsten hele den lille konsultation og levnede kun plads til doktorens skrivebord, en stol til patienten og en hård, umagelig træbriks, hvor patienten kunne lægge sig ned, hvis det skulle blive nødvendigt. Men selvom pladsen var trang, syntes Lutzto, at det var det dejligste og mest hyggelige sted i hele huset. Ja, måske i hele verden.

Lutzto blev brat revet ud af sine tanker af en alt for velkendt kradselyd.

Kratsj-kratsj, lød det ude i den mørke nat. Kratsj-kratsj.

Tættere på, var lyden ikke tættere på nu? Lutzto samlede alt sit mod. Hver en muskel i kroppen var spændt til bristepunktet og nu, nu! Hun sprang ud af sengen, løb over det iskolde plankegulv hen til vinduet, greb hurtigt fat i vindueshaspen og smækkede vinduet hårdt i. Hun kiggede forsigtigt ud gennem den lille revne ved vinduets kant, hvor det altid blæste koldt ind om vinteren. Månen stak næsen frem bag en sky, og Lutzto tog bestik af dens position. Det måtte være midnat. En svag månestråle fangede i et glimt et par lysende, ravgyldne øjne, der stirrede op på Lutzto nede fra haven. Hun klemte øjnene tæt sammen for bedre at kunne se. En mørk skikkelse krøb sammen og de ravgyldne øjne blinkede langsomt. Et øjeblik syntes Lutzto at kunne skimte lysere områder på den mørke skikkelse, men i samme øjeblik ændrede den sig, voksede sig større, drejede rundt og forsvandt i skovbrynet med ét eneste, ravgult blik til afsked.

Pludselig gik døren op bag Lutzto, og hun snurrede rundt med et skrig.

“Hvad sker der?” sagde Far.

Hun kastede sig i hans favn og lagde hovedet tungt ind mod hans brede bryst.

“Har du nu drømt igen?” sagde han og strøg hende over håret.

Lutzto nikkede. Han ville alligevel ikke tro hende, hvis hun fortalte ham om den kradsende lyd, der vækkede hende nat efter nat, og de lysende, ravgyldne øjne, som havde stirret på hende. Hvem ville tro, at hun virkelig havde set en mystisk skikkelse, der syntes at ændre form, inden den forsvandt ind i skovbrynets tætte mørke.

”Sov blot roligt,” hviskede faderen med sin bløde stemme og førte hende blidt tilbage til den varme seng, hvor han trak tæppet godt op om hende. ”Tænk på, at der kun er en uge til, at vi skal til Alhamar igen. Men indtil da må du være flittig og hjælpe din gamle far med at samle urter.”

”Årh, Far,” indvendte Lutzto. ”Du er da slet ikke spor gammel.”

Han smilede til svar og puttede tæpperne godt op omkring hende.

”Sov nu,” gentog han og listede ud af det lille kammer. Men Lutzto hørte det ikke. Hun var allerede på vej langt ind i drømmeland. Hun drømte om Alhamar.